

100+1

Nedeľa
3. 9. 2023

4/4

galavečerných faux pas

100+1

Pšeničky stoprvého ročníka

Kloaka

Písať posledný úvodník vo festivalových novinách je tá najhoršia a najsmutnejšia vec, ktorá sa vám môže v redakcii stať. Znamená to, že sa niečo končí. Niečo, na čo sa celý rok tešíte a keď to príde, vlastne si, ako sa hovorí, nestihnete ani prdnúť. A už je to fuč.

Prítomný okamih je mnohými odborníkmi popisovaný ako moment, kedy je človek naplno vtiahnutý do aktivity, ktorá práve prebieha. To by vysvetľovalo napríklad Miklósovo takmer polhodinové „ešte v krátkosti jednu vec“, Molnárov dobrý pocit z výberu kraťasov či verejné predbežné prezradenie víťaza inej kategórie. Vďaka vám všetkým sa však prítomné okamihy za niekoľko dní stali príbehmi, ktoré si budeme môcť sprítomňovať v časoch nežatvy, a to je najvác.

Nový začiatok, ktorý naznačuje 101. ročník, sa ukazuje ako renesančný. Na Žatvu sa opäť dá postúpiť aj z iných ako tradičných festivalov (welcome back Akademický Prešov). Taktiež účinkujúce súbory, poväčšine, ostali na celý čas, vďaka čomu ste a sme sa mohli s novými spoznať a so starými bardami strieskať a pospomínať. Legendárneho DJ-a Trička v stane nemenej kvalitne vystriedal Matej Matejka, ktorý každý večer púšťal hity bombové. Preto by som ho rád takto verejne pasoval titulom DJ Tielko. Už chýba len tá fajčiarska Lýra, ale nemôžeme mať predsa všetko hneď.

Či už je to prvá, päťdesiata, šesťdesiata deväť, stá alebo stoprvá Žatva, všetky majú žiaľ spoločné to, že sa skončili. Ale majú spoločné aj to, že každá jedna bola iná a osobitá a hlavne, že na ňu nadviaže ďalšia. Vo všetkej dobrej vôli lepšia, ako tá predošlá a potenciálne plnšia ako tá nasledujúca. Prítomnosť lieči.

Bona fortuna, Žatvička naša!

Pac a pusu o rok.

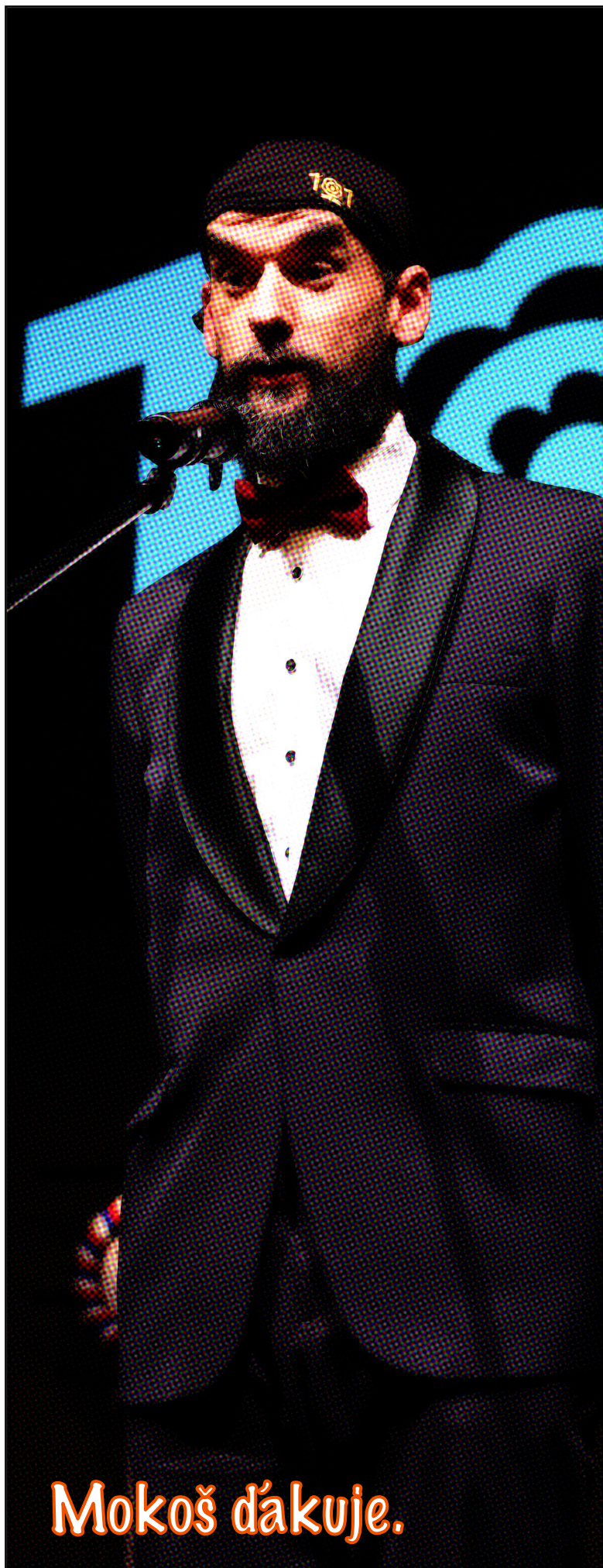
FELĎO

MOLNÁR

Foto: M. Laštut

Tlačovkasa píráta

Mokoš ďakuje.

Nuly a jednotky kolektív

★ **DS Trma-vrma, Poprad**
Zlaté pásmo v súťaži Zlatá priadka 2023

Pôdorys jazvy

Diváci vstúpia do svetla do pološera a po vstupe sekundu trvá, kým zistia, že idú vedľa účinkujúcich. Pred tým, ako sa dostanú do priestoru, sa vynoria blízko nich tváre. Ale kým by zistili, kto je to, koľko ich je, ako vyzerajú, už sa posúvajú ďalej, už miňajú siluety a tváre, a zostáva len záblesk ľudských postáv. Už zostane len matná spomienka, dojem, obraz, ktorý je ťažko opisateľný, pocit, že niečo sa stalo. .. ale ako to pomenovať?

Inscenácia Nuly a jednotky Divadelného súboru Trma-vrma z Popradu chce upozorniť na nebezpečenstvo, ktoré funguje veľmi podobne ako tento začiatkový efekt. Niečo sa stane, rýchlo a náhle, ale kým si uvedomujeme, čo to presne bolo, tak už je neskoro a nesieme následky, už nás pohltí ten fatálny proces odpútaný jedným omylom, chybným krokom, nepripravenosťou na situáciu. Situácia prefrčí vedľa nás a zostane len zmätok a chaos z problému, ktorý bol spôsobený nebadane a uvedomili sme si to neskoro. Zostane chaos, vírenie naokolo a zmätok v hlave.

Pravdepodobne aj preto zvolil súbor cestu vyrozprávania sledu udalostí spôsobom, ktorý skôr chce uchopiť mechanizmus, než ten ľudský element, snaží sa na problém sa pozrieť zvonka, ponúknuť skôr zoznam a všeobecný stav, než súkromnú zraniteľnosť. Nuly a jednotky evokujú princíp binárnej opozície, v ktorej sa všetko dá popísať dvoma znakmi 0 a 1. Vďaka nemu mohlo vzniknúť programovanie, počítačový jazyk, digitálny vesmír, virtuálny kozmos. Nula a jednotka pri tom funguje aj ako symbol, pomenovanie hodnoty dajme tomu človeka. Nie je jedno, či si nulou alebo jednotkou a je to veľmi krehký proces – kým sa staneš v očiach spoločnosti, ostatných, ale najmä seba.

Predstavenie je veľmi apelatívne a jednoznačne chce upozorniť na nebezpečenstvá virtuálneho priestoru, na dôsledky šikany a vylúčenosti. Po offline samote hlavného hrdinu, ktorý sa neúspešne snaží niekam patriť, vyzerá byť lákavým riešením online útecha. Prílišná dôvera a naivita však vyústi do zlého rozhodnutia, do chyby, ktorá sa stane osudovou a duševné jazvy získané od ostatných sa premenia na fyzické rany, na sebaobľagovanie, na sebaohrozenie. Obeť sa vydá na cestu, z ktorej je veľmi ťažký návrat, a zvládnuť to sama skoro naisto nedokáže, ale keďže základným problémom je jej osamelosť a zúfalstvo, tak je veľmi malá šanca na získanie a prijatie vonkajšej pomoci.

Predstavenie skôr vymenúva, než by sa posunulo do ozajstnej hĺbky, skôr zmapuje povrch, než by ponúkalo viacvrstvový obraz, skôr káže a moralizuje, než by vytváralo citlivé a jemné ľudské situácie. Namiesto budovy je pôdorys. Namiesto príbehu vznikne vzorec. Namiesto osobitého vidíme typické. Namiesto vzťahov sa stanú udalosti mechanizmom.

Autorské gesto je viac formálne, nenabáda vycítiť, poskladať a rozmyšľať, ale všetko ponúka hotové: preexponované emócie, vyhranené tvrdenia, zjednodušujúci pohľad, hysterický výkrik, že niečo je zlé, ale bez vynaliezavého zobrazenia pravej podstaty, bez toho, aby divák dostal šancu sám vyhodnotiť stav vecí a sám dospieť k nejakej konklúzii. Inscenačný tvar sa stane z agresívneho apelu monotónnym gestom, sugerovaním konštatovania, že je problém, a nie zvedavým a detailným pátraním po príčinách. Neudeje sa rozplietanie zložitosti situácie, ponuka záhady a tajomstva, pýtanie sa, ako vzniká pocit zúfalstva, bezvýhodiskovosti a ako sa strácame. Predstavenie tvrdí, že každý máme vlastné rany a treba o tom hovoriť. Ale nabádanie na ten dialóg sa deje akoby ex katedra, skôr cez oznamovanie výsledkov, než cez spoločné rozmyšľanie.

Miklós Forgács

Divadelný súbor Trma-vrma prišla posledný deň festivalu s agitačnou inscenáciou o sociálnych sieťach a virtuálnom svete. Herecký súbor vo virtuálnom priestore žije a vie, o čom hovorí. Na otázku, ktorá sociálna sieť je ich obľúbená, na mňa vychrlili hneď niekoľko názvov a aj napriek mojim krásnym 22 rokom som cítila, že ma rozboleli kríže a horšie počujem.

Byť pripojený je dnes už štandard, herecký súbor nám však pripomína, že nesmieme tráviť každú voľnú minútu online. Počas inscenačného procesu sami pochopili nebezpečenstvo a návykovosť internetových dimenzií a snažia sa aktívne obmedziť svoj "screentime". Majú nepríjemné skúsenosti a aj o nich sa snažili v inscenácii hovoriť. Je pre nich dôležité viesť dialóg, ale nechcú ho viesť sami. Nevnímajú "dospeláka" ako narušiteľa, nepýtajú sa: prečo nám o tom rozprávaš, keď ani nevieš, čo je Tiktok. Dôležité sú všetky pohľady, spoločná diskusia. Tinedžeri poznajú sieť inak ako dospelí a dospelí ich zase inak vnímajú. So spoločnou pomocou vedia vytvoriť manuál, ako sa na internete pohybovať bez strachu a bezpečne. A to aj majú v pláne. Už teraz občas hrajú pre školy – je fascinujúce sledovať mladého človeka vzdelávať rovesníkov či mladších, v niečom je to skvelá výmena.

Na záver predstavenia si herci nakreslia na líca čiernou ceruzkou čiary. Ako študentka dramaturgie, samozrejme, viem, čo je metafora. Ako aktívna mentálna päťdesiatnička však netuším, či sa daná metafora spája s akými trendmi. Spýtala som sa teda našich hercov, či ide o "tiktokový challenge". Keď sa na mne dosmiali, dozvedela sa, že to žiadny trend nie je a je to myslené čisto literárne a umelecky. Ja som si zase v duchu povedala, že už nikdy v miestnosti plnej pubertiakov nepoužijem spojenie "tiktokový challenge".

A tak, aby som sa cítila lepšie, pýtam sa Miklósa Forgácsa:

DilEmma: Vieš čo je to Tiktok?

Miklós: Viem, čo to je tiktok. Ale ináč neviem. Je to kóan globalizácie. Vieš čo je kóan?

DilEmma: Viem, čo to je kóan. Ale ináč neviem. Podľa mňa je to tiktok zen buddhizmu.

DilEmma

1010000110100100110

WHAT WILL BECOME OF THIS?

MénTrga

★ MénTrga, Glej Theatre,
Lubl'ana

Z pramatky všetko prichádza, k pramatke sa všetko vracia

V začiatku je koniec. V konci začiatok. Kolobeh pôrodu a smrti alebo skôr kolobeh sexu a malých smrtí. Veľkých udalostí na pozadí osobných dejín. Veľkých dejín vtlačených do osudu jednotlivca. Cyklus. Opakovanie sa. Jedno skončí, aby sa z toho istého mohlo začať iné alebo to isté. V taktomto kolobehu a prúde asociácií, zdanlivo voľne radených obrazov, sa odvíja inscenácia hosťujúceho slovinského zoskupenia MénTrga *What will become of this?*

Skupina siedmich performerov vytvára čosi ako pohybový statement o násilí či bolesti, ktoré sa večne opakujú, rodia a možno neskončia. Sú zapísané príliš hlboko v človeku, v ľudstve a sú v pamäti našich tiel. Násilie obrátené do seba sa nakoniec zrkadlí vo zvyškú sveta.

Inscenáciu tvorí voľný sled obrazov s vlastnými názvami výstupov. Obrazy sú v expresívnom hlasovom i pohybovom móde. Sú to výkriky, fyzické pohybové kreácie, aktivizácia publika, vnútorné prehovory, live cinema. Prostriedky, ktoré tvorcovia používajú, sa skôr približujú k fyzickému a performatívnemu typu divadlu. Obrovská riava energie, občas až nadsúžený krik, tlak a riava slov či pohybu. Sme kdesi na rozmedzí pudového, kde to racionálne nedostáva svoj priestor. Uchopenie opakujúceho sa chaosu však občas pôsobí aj chaoticky či nejasne. Jednotlivé výstupy sú až akýmysi výkrikmi, ale bez ozveny, bez hlbšieho ukotvenia, či už v estetickej sile, textovej či obrazovej. Je to ale aj možnosť akejsi slobody voľby, čo si vybrať a ako čítať daný tvar.

Miriam Kičiňová

VEDELI
STE, ŽE

Slovensko a Slovinsko sú dve krajiny, ktoré si v zahraničných médiách pravidelne pletú, nemajú k sebe ani geograficky ďaleko a sú si v mnohom podobné. Napriek tomu príležitosť vidieť slovinské divadlo tu tak často nemáme, preto som do šatne po predstavení *What will become of it* išla značne nabudená zvedavosťou. Ešte predtým som však dostala kontextový brífing od porotkyne Miriam Kičiňovej, ktorá rozumie po slovinsky a ochotne dovysvetlila okolosediacim kolegom nuansy metafor, ktoré sa nám napriek istej všeslovenskej priepustnosti jazykovej bariéry nepodarilo dešifrovať (vd'aka jej za to!).

Takto vybavená som omnoho smelšie položila prvú otázku, ako vôbec vznikla táto partička a ako funguje neprofesionálne divadlo v Slovinsku. Dozvedela som sa, že skupina je súčasťou programu pre študentov, ktorý funguje pod záštitou Gledališťa Glej (v prekl. Divadlo Hľad' či Divadlo Kukaj, pozn. red.) zabezpečujúceho priestor, technické zázemie a mentorov. Nejde teda o klasický súbor, ale o veľmi heterogénnu skupinu, ktorú spojil práve tento projekt. Napriek tomu, že Slovinsko je krajina nevel'ká, neprofesionálna scéna je aj tam rozvinutá a aj v menších obciach existujú kvalitné súbory, ktoré nachádzajú svoje pôsobisko – podobne ako to je u nás – v kultúrnych domoch.

Keďže súbor sa predtým nepoznal, sprvoti bolo potrebné vytvoriť bezpečný priestor a následne im pri tvorbe incenácie najlepšie poslúžila improvizácia. Napríklad úvodný obraz vznikol náhodou – herci len zo žartu skúšali, či sa všetci dokážu skryť pod kostýmom a tento nápad sa im zapáčil. Rozmanitosť skupiny zároveň prirodzene viedla k rôznorodým úvahám o témach a obrazoch, preto o svojej inscenácii hovoria ako o kyticí obrazov. A táto kytica je vo svojej metaforickosti a viacvýznamovosti taká bohatá, že dokonca ani oni sami jej nerozumejú rovnako. Každý divák si v nej podľa slov tvorivého tímu nájde to svoje – a to si nepochybne našli aj martinskí žatevní diváci. Niektorí sa dokonca našli aj v predstavení – v detaile živej videoprojekcie najväčší úspech zožal generálny riaditeľ NOC Erik Kriššák.

Hoci slovinský súbor s kurióznym názvom MénTrga ešte nevie, či a ako bude ich divadelná činnosť pokračovať, azda sa ešte niekde stretne – v Martine či v Lubl'ane. Se vidimo!

Maš.

Vpogled do slovinského gledališťa

Cholesterol

Blaho Uhlár a kolektív

**Divadelný súbor DISK,
Trnava**

**Vít'az kategórie I. Prúdy súčasného
divadla na celoštátnej súťaži
Belopotockého Mikuláš 2023**

Kabaretná vagína Blaha Uhlára

Divadlo je dar, je agora, námestí, spoločné soužití. Je to miesto diskursívnej demokracie, je tedy veřejnou rozpravou ve společnosti, místem, které se zdá být o to nezbytnější, když je demokracie sama o sobě podkopávána ztrátou svých základních svobod kvůli nesporně mimořádným situacím, které nekončí v postrevolučním neb postcovidovém období.

Kritický až sarkastický pohled na společnost v určité alchymii nenávisťi a lásky vždy přitahoval na tvorbě divadelních seskupení kolem Blaha Uhlára. Tak jsem byl zvědav, jak na mne neb na nás v auditoriu zafunguje kolektivní poetika divadla Disk, o které jsem v poslední době dosti slyšel, že už je vyčerpána a po letech v dlouhých mezidobích, kdy jsem ji už nesledoval, ztratila na své naléhavosti (?). Je těžké vylomit předsudek tam, kde už nezbyvá prostor na vlastní korektní úsudek. Ano, po shlédnutí představení Cholesterol se ve mne pere dvojí metr. Cholesterol je dobrý a je také zlý, zbavuje neb hromadí nám v těle tuk.

Blaho Uhlár už nezvratně patří mezi experimentátory, ale současně i v proud slovenské klasiky. Nezanedbatelné klasiky. Soudobé nastavení přehlídkových proudů vytváří dle mého řadu polemických nejasností a nesrovnalostí. Jako by udržitelný styl v tvorbě byl na škodu experimentům. Pokud je ale na divadlo nahlíženo jako na sociální akt, je i rozklad a jakási divadelní dekonstrukce v tvorbě staronovou výzvou a zrcadlem společensko-kulturního milieu. Mluvím o vyprazdňování, vyměšování, o které v inscenaci Cholesterol jde. Kde se odkryjí vrstvy, nánosy ve společenském smetišti. Pietní prostorová černá schránka působí jako rituální chrám či kabaretní vagína. Pocit z expresivního pojetí vybízí k vnímání celého tvaru jako rituálu k post mortem, s nádechem posmrtné zkušenosti. Je mi tak úzko! Zajímám se o prostor za scénou, za zrcadlem, zda tam je život a společnost lepší?

Kladu si nesmírně ožehavé otázky, jak jsou na tom s pocity viděného a spatřeného mí kolemsedící. Zda úzkost zažívají, chtějí, bráni se aneb vrcholně odmítají. Vidím příbuzné rozpaky v tvářích po představení. Nevím proč, ale připomíná mi viděné dekadentní meziválečné kabarety a mluví-li se o kanálech, stokách s kanalizační znakovostí (zvon), šetření důkazů příčin a následků je jakousi divadelní archeologií.

Tato tradiční Stokácká-Diskácká-Uhlárova poetika dělí publikum na zastávce a odpůrce, ale bezpochyby patří do spektrálního vějíře divadelní tvorby na Slovensku. Stejně tak, jak patřila neopakovatelná, ale i stále rozeznatelná tvorba Tadeusze Kantora a jeho Divadla smrti neb jiných velikánů k stálým uměleckým erupcím, patří místo a respekt v časech kondenzace umělecké tvorby i Blahovi Uhlárovi a jeho kolektivům.

Děkuji za ty dary, Blaho.

Tomáš Žižka

**VEDELI
STE, ŽE**

Jednou z posledných inscenácií 101. ročníka Scénickej Žatvy bola inscenácia notorického účastníka, divadelného súboru DISK, Cholesterol. Kvôli mojej (mo)mentálnej indispozícii, ktorá úzko súvisí s končiacou sa Žatvou, je dnešný rozhovor v jedinečnej koprodukcii: Feld'o x DilEmma. Resp. Feld'o sa pýtal, ja prepisujem. A pýtal sa teda riadne... tekality.

Tak vy sa teda rady šantíte. (Reakcia na rozborový seminár, kde herečky tvrdili, že sa rady šantia, teda neviem, bol tam Feld'o, pozn. red.)

Sofia: Áno. Rady sa šantíme. Ale asi všetci sa radi šantia.

A v čom je to šantenie iné?

Sofia: Môžeš byť úplne slobodný, nemusíš sa hanbiť za to, čo prežíváš. Konečne začneš chápať svoje vlastné človečenstvo. A zistíš, že aj iní majú takéto myšlienkové pochody a nie si divný, keď skúmaš chlpy.

Čo ten hnoj? (Fakt neviem, na čo sa tu Feld'o pýta, prepáčte, pozn. red.)

Missi: Keď prídeš na naše predstavenie, tak jednotlivé výstupy sú rýpanie sa v hnoji. Aj krava vylúči (upravené redakciou) vždy iný výkal (upravené redakciou) a my sa v tom iba prerýpeme a vyberieme to najlepšie.

A teraz ste sa rýpali v normalizácii? (Tento rozhovor nemá dramaturgiu – preto má Feld'o len bakalára, pozn. red.) (prípravujú predstavenie s názvom Normalizácia, pozn. dr. red.)

Sofia: My sme sa zase rýpali v našich životoch.

Missi: Áno. Každý človek v sebe nesie výkal (Feld'o, prečo si im dovolil byť vulgárnymi?, pozn. red.) a buď ho vypustí, alebo ho zabali do peknej škatuľky s červenou mašľou.

Hrabete sa väčšinou v pevných stoliaciach? (Fekálny rozhovor Wernera Schwaba? pozn. red.)

Missi: Takých bielych, usušených.

Sofia: Áno, lebo keď je to čerstvé, tak to nemáš spracované ani ty sám a nedokážeš hovoriť o niektorých veciach, ktoré ťa trápia.

Missi: Až vtedy, keď to dosmrdí, tak vieš, že si z toho môžeš robiť srandu. Také biele, šedivé, má to čo-to odžité a vlastný názor.

Redakcia ďakuje Sofii a Missi za rozhovor. DilEmma neďakuje Feld'ovi, lebo toto jej určite spravil naschvál. Ale aj tak ďakuje, pomohol!

DilEmma

PS: Keby DillEmma vedela počúvať s porozumením, zistila by, že celý tento rozhovor je nádherná metafora na všetko okolo nás. Ale keďže DillEmma iba mechanicky prepisovala a nesnažila sa o trollinku viac, tak to nezbadala. Je jej však odpustené, pretože ešte je neskúsená.

FEL

C27H45OH

SEX

Pavel Kohout

★ **Ochotnický spolek ŽUMPA
Nučice**

Intelektuáli dnes nič nezmôžu?

Politické zemetrasenia, ktoré poslednú dekádu pociťujeme, už v nás vyvolávajú iba cynický úškrn. Nemáme lídrov, ktorí by boli schopní čeliť globálnym krízam (alebo sa aspoň kultivovane správať!), zatiaľ čo intelektuálna elita poväčšine čupí vo svojich brlohoch obklopená filozofickými knihami a spálenými klobáskami.

Záverečné predstavenie tohtoročnej Scénickej žatvy v podaní hosťujúceho spolku Žumpa z Česka tento marazmus hlúposti zobrazuje s tragikomickou presnosťou. Ochotníci si na to zvolili zabudnutý text renomovaného dramatika Pavla Kohouta Sex z roku 1976. Modelovú jednoaktovku, kde šesť disidentov (ktorých predobrazmi boli reálni spisovatelia a signatári neskoršej Charty 77) plánuje vyhodiť do vzduchu vlak ako prejav odporu voči totalitnému režimu.

Režisér Jaroslav Kodeš s dramaturgičkou Petrou Richter Kohoutovou stavili karty na samotnú silu textu, ktorý je plný zámerne ukecaných frkov ako z krčmového klábosenia, no zjavujú sa tam aj mnohé narážky a filozofické postoje. Jeho herecké naplnenie je presvedčivé. Protagonisti sa nepokúšajú napodobniť Havla či Klímu, ale svojskými komickými prostriedkami vytvárajú skôr fušerské karikatúry. Občas však v danom konaní už hrajú výslednú emóciu a nie vnútorný prerod a niekedy spadajú do zbytočného afektu a „tlačia na pílu“. Inscenácii by pomohlo aj zamyslieť sa nad možným budovaním napätia. Šestica nepociťuje žiadne dusno či ponorkovú chorobu a až v závere sa z nich stávajú ustráchané deti (čo je však silný a trpký moment).

Ako sa teda aj proti dnešnému politickému režimu postaví? Zdá sa, že nie za pomoci inteligencie, aspoň nie tej, ktorá nie je ochotná vymyslieť realizovateľný plán revolúcie. Ako však ukázať voličom plnohodnotnú alternatívu? Na to už musí prísť publikum samo.

Jakub Molnár

Kto by čo i len tušil, že sexteto literátov dokáže aj niečo iné ako debatovať, filozofovať, vyjednávať, majstrovať i kuchtiť a to dokonca vo vlastnoručne vykopanej zemiľanke.

Hra Pavla Kohouta s mimoriadne sugestívnym a veľavravným názvom Sex z produkcie nie trium-, ale rovno tetravirátu českých ochotníckych divadiel (Ochotnícky spolek ŽUMPA Nučice, Divadlo Máj Praha, Divadelný súbor Ragueneau, Divadelný súbor Hraničář Rumburk) uzavrela stú a prvú Scénickú žatvu. Rozvoniavajúca amádová furniklovica na rušne vtiahla divadelných nadšencov do priestorov dôkladne utajeného výkopu počas priprav nebezpečnej partizánskej misie. Obeťou zvedavého mikrofónu redaktorovho telefónu sa stal herec Jakub Pilař, stvárňujúci postavu Ivana.

Ako sa vám hralo na tohtoročnej Scénickej žatve?

Moc fajn. Mne se hrozně líbí, jak je ten festival komorní v tom dobrém slova smyslu a neblázní se tady jako třeba u nás na Jiráskově Hronově. Přijde mi to takový příjemnější a opravdu je nám tady moc dobře.

Ako vôbec vznikla spolupráca medzi toľkými divadelnými súbormi?

Amatérská divadelní asociace v Čechách pořádá režijní školu a dalo by se říct, že jsme se v ní sešly takhle ty čtyři soubory, skamarádili jsme se a s režisérem Jardou Kodešem jsme vlastně dali dohromady tohle.

Ako ste sa dostali k takémuto typu textu?

Ten našla Petra Richter Kohoutová, která ho původně vybrala pro soubor z Karlových Varů, ale ti ho nezačali vůbec zkoušet, a pak ho přinesla režisérovi Jardovi a nám, a pak si vybrali nás šest, kteří to budeme hrát.

Máte radi Riesling rýnsky?

Já jsem abstinent.

Ste ochotní prezradiť slovenskému publiku recept na amádovú furniklovicu na rušni?

No tak, pokud bychom šli opravdu do důsledků, tak jsou to zkrátka brambory, nějaká dobrá klobáska, kterou jsme tady sehnali u vás, spousta papriky a tak.

Pendejo

Sexy buřt

Chvilky poézie a prózy

Hrôzostrašný osud Melpomena Jonesa

Na sto plus prvej Scénickej žatve sa svojimi recitačnými schopnosťami blysol aj Samuel Macko. Tento mladík pôsobiaci elegantným, priam až úctyhodným dojmom odprezentoval nemenej elegantným a úctyhodným spôsobom prózu Stephena Leacocka. S gráciou anglického džentlmena odpovedal na niekoľko otázok.

Ako sa ti recitovalo na tohtoročnej, stoprvej, Scénickej žatve?

Dobre sa mi recitovalo. Pekne.

Ako si prišiel práve na poviedku Hrôzostrašný osud Melpomena Jonesa?

Chodím na dramaťák a môj pán učiteľ mi vybral túto poviedku.

Si spokojný s týmto výberom?

Áno, je to veľmi pekný text.

Chcel by si niekedy v budúcnosti prežiť jeden deň v koži Melpomena Jonesa?

Neviem. Nie, ani nie.

Ako hodnotíš tento ročník Scénickej žatvy?

Dobre.

Výtah, ktorý šiel až dolu do pekla

Vášňou nabitý prednes prózy Pär Lagerkvista v podaní Patrície Demeterovej navnadal obecnosť usalašenú v Národnom dome tesne

pred prestavením rovnako žhavej inscenácie Ženba. Patricia sa po priestoroch Slovenského komorného divadla v Martine pohybovala spôsobom, ktorému by sa ne jeden zamestnanec MI6 či CIA len mlčky prizeral. Preto sa autorovi tohto príspevku nepodarilo nádejnú laureátku ceny za anglický únik zastihnúť. Avšak s vierou, že čitatelia a divadelní nadšenci ovplyvujú úctyhodnou dávkou fantázie, môžu ju v tomto momente využiť a domyslieť si odpovede na nasledujúce otázky.

Kedy si naposledy použila výťah?

Kedy ťa naposledy zastavil revízor?

Keby ťa vo výťahu zastavil revízor, zapichla by si ho opätkom alebo zahrdúsila šatami?

Moja Vina

Záverom (u)záverov, teda posledným prednesom posledného dňa ostatného ročníka Scénickej žatvy bola poézia. Konkrétne z pera poetky Virág Erdős v podaní talentovanej Martiny Herichovej.

Prvá kreatívna otázka: ako sa ti dnes recitovalo?

Určite to bola jedna z mojich horších recitácií, lebo som z nejakých dôvodov bola v ešte väčšom strese ako na celoštátnom kole. Takže ja z toho mám zlý pocit, ale väčšine ľudí sa to páčilo, takže dostávam pozitívny feedback.

Kedy si sa naposledy cítila vinná?

Veľmi často. Naposledy... ja ani vlastne neviem povedať, že kedy, lebo je to tak často, že je to skoro každý deň.

Ako by si zareagovala, keby si kráčala po ulici a zrazu by si si spomenula, že si zabudla vypnúť plyn?

Spanikárila by som totálne. Nevedela by som, čo skôr, bola by som v maximálnom strese a asi by som eventuálne nakoniec utekala domov.

Čo by si robila, keby sa ti zasekla hlava do preliezky?

Veľmi podobná reakcia ako pri plyne, ale pravdepodobne by som sa pokúsila tak nehmýriť, lebo inak by som si tú hlavu naozaj odtrhla.

Pendejo

Postavy v bodáku

Séria prednesov pokračovala aj v piatok a sobotu. Spoločným znakom bola nielen ich vynikajúca úroveň (veď ide o tie najlepšie z tohtoročného Hviezdoslavovho Kubína), ale vo väčšine prípadov aj špeciálne zvolený odev. Opakujúcou sa otázkou bolo nasvietenie účinkujúceho alebo účinkujúcej „bodákom“ a kontext, ktorý neplánovane vytvorila scéna pripravená na ďalšie predstavenie. V niektorých prípadoch prednes neplánovane a nepriamo komunikoval aj s inscenáciou, ktorá po ňom nasledovala.

Hrôzostrašný osud Melpomena Jonesa je príbeh o mužovi, ktorý nedokázal odísť z návštevy, a to ani vypití mnohých šálok čaju a pozretí značného množstva fotiek v albume. Absurdná situácia v sebe miesila humor a drámu, a to Samuel Macko vo svojom prednese dokázal zachytiť. Imidž solidne pôsobiaceho rozprávača, ktorému možno veriť, podčiarkol „slušáckym“ odevom – bielou košeľou a motýlikom.

Patrícia Demeterová predniesla poviedku Výt'ah, ktorý šiel až dolu do pekla s rozprávačským talentom a s nevel'kou gestikuláciou. Vo svojej interpretácii sa sústredila najmä na príbeh ženskej postavy.

Martina Herichová predniesla originálnu báseň Moja vina. Súznela s rebelstvom v nej prítomným a pracovala s prepojením hravosti a hororovosti (tragickosti), ktoré je v texte. Slovný prejav sprevádzala drobnými neurotickými pohybmi – šúchaním prstov. Jej prednes pôsobil veľmi autenticky, a to aj vďaka jej metalistickému oblečeniu a vizáži, ktorá jej je prirodzená. Ukončila ho odchodom z javiska bez poklony. V tomto prípade prednes nepriamo ovplyvnil nasledujúce predstavenie Divadla DISK. Začínalo sa prednesom podobne „naštvanéj“ dievčiny, ako bola Martina.

Lenka Dzadíková

100+1

**Ďakujeme vám.
Všetkým.**

(aj Tebe Jakub)

MRTVÍ PŘED SOUDEM

Nemám slov. - Miklós Forgács

NULY A JEDNOTKY, DS TRMA-VRMA, POPRAD

Redaktor zodpovedný za zápisky z rozborov, žiaľ, ostal dopletený. Po noci strávenej v redakcii si neuvedomil, že rozborov nebudú naraz nasledujúce ráno. Tobôž nečakal, že tento prvý sa koná v BarMuseu, čo by po spomínanej noci rád prirovnal k výstupu na Olymp. Ospravedlňuje sa vám a ďakuje za pochopenie, moja vina, pozn. red.

MOJA VINA, MARTINA HERICHOVÁ

Lenka Džadíková: Páči sa mi toto rebelské spracovanie.

Tomáš Žižka: Po vás nasledovala ďalšia recitátorka. Ja som bol v šoku, toto v programe nebolo.

Miklós Forgács: Vyústilo to do takého veľmi sympatického zúfalstva. Mal som vás rád v tom zúfalstve, ale nepohladkal by som vás, lebo určite by ste ma kúsli. Potom by som vám povedal niečo morbidne a vás by to potešilo.

Miriám Kíčiňová: Mne sa veľmi páčilo, ako sa to skončilo, bez klaňačky. Tururu, prostredník a dovidenia. A sí vravím, že veď to je dobré.

Martina Herichová: Dobrý recitátor nečaká na potlesk.

CHOLESTEROL, DISK, TRNAVA

TŽ: Dostal som vidinu buržoázneho kabaretu.

TŽ: Je cholesterol dobrý, ktorý rozpúšťa tuky a je zlý, ktorý ich drží pokope.

Jakub Molnár: To je cholesterol.

MF: To rozmýšľanie po predstavení je vždy výživné.

LDZ: Prepáčte, volá mi riaditeľ festivalu.

Missi: Toto je ten hnoj, v ktorom keď sa človek neustále rýpe, tak dokáže nájsť vždy nové s prepáčením sračky. A my ešte nie sme na dne, ani zďaleka.

Sofia: Mne vyhovuje ako to je, takto sa šantíť.

ZAPÍŠAL, RESP. NEZAPÍŠAL FEL

Vydáva Národné osvetové centrum vydáva tento virtuálny denník. Bez tlaču. Redakčné teleso, ktoré nemalo jazykovú korektúru: Martina Viazanička Mašiarová, Matej Fokača Feidbauer, Emma (vy už viete) Vičanová, Michal Nemánocľah Onduš, Grafika a zalomenie: Jaroslav Tlačifarebné Dvorský. Foto: Jakub Fořák Jančo, Michal Tiežtořák Lařut. Tlač: Źiadna. Dořiel toner.